

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 56.

Extraordinair Sæssion.

22de Møde.

Onsdagen den 26de Septbr.

(Forts.)

Tscherning (fortsat): Idet jeg har Ordet, skal jeg dog tage mig den Frihed at oplæse en Grundlovsparagraph, som forekommer mig i høieste Maade at maatte beherske hele vor Raadslagning. Vi have, fra Begyndelsen af denne Forhandling, faaet en egen Betragtning gjort gjældende i denne Sag, som forekommer mig at staae i den meest skærende Strid med Grundlovens § 57, der gaaer ud paa, ved gjentagne Underhandlinger mellem de to Thing, at skaffe Enighed tilveie. Man antager ikke en Lov eller en Beslutning for afgjort, naar den i det ene Thing har modtaget Endringer, førend den har været bragt tilbage til det andet, og før begge Thing igjennem Affendinge have forsøgt paa, om de ikke kunde blive enige om en fælles Beslutning. Grundlovens § 57 lyder saaledes: „Naar et Lovforslag er vedtaget i det ene Thing, bliver det i den Form, hvori det er vedtaget, at forelægge det andet Thing; hvis det der forandres, gaaer det tilbage til det første; foretages her atter Forandringer, gaaer Forslaget paany til det andet Thing. Opnaaes da ei heller Enighed, skal, naar et Thing forlanger det, hvert Thing udnævne et lige Antal Medlemmer til at træde sammen i et Udvalg, som afgiver Betænkning over Uoverensstemmelse. I Henhold til Udvalgets Indstilling finder da endelig Afgjørelse Sted i ethvert Thing for sig. Derksom vi gaae nogen anden Vej....

Formanden: Jeg maa bede den ærede Rigsdagsmand ikke at fortsætte dette. Jeg har ikke villet forhindre ham fra at oplæse en Lovbestemmelse, som han troer her er anvendelig, men som efter min Overbeviisning aldeles ikke er det paa nærværende Sag. Jeg har, strax ved Begyndelsen af Mødet, villet antyde for de ærede Medlemmer, hvilken Vej jeg vilde gaae, for at Ingen, hvis noget af disse Forslag skulde blive vedtaget, bagefter skulde bebrejde mig, at jeg ikke vilde sende den saaledes forandrede Beslutning tilbage til Landstthinget. Det ærede Things Medlemmer kunne jo tage, hvilke Foranstaltninger de maatte finde passende, og hvorved de troe at kunne sætte deres Mening igjennem; de kunne jo indbringe Forslag i den Anledning; men nu at discutere derom og derved afbryde Hovedsagen, kan jeg ikke tillade.

Tscherning: Maa jeg tage mig den Frihed at spørge den ærede Formand: naar kan et Forslag angaaende denne Sag med Nytte indbringes?

Formanden: Et saadant Forslag kan jo den ærede Rigsdagsmand indbringe i hvilket somhelst Møde han vil.

Tscherning: Men naar Beslutningen da er tagen?

Formanden: Saa er det jo endnu ikke affaaaret, at Forslaget, ved en Beslutning af Thingets Medlemmer, kan sendes til Landstthinget; men jeg sender det ikke tilbage dertil.